

Predikan i Kyrkhults kyrka 2013 av Tobias Bäckström

Söndag efter jul

"Guds barn"

Jes 11:1-9

Apg 7:17-22

Matt 18:1-5

Ps: 744, 379, 117, 77:4-5

"Vem är störst?" Känns frågan igen? Jag tror att den är ganska tidlös, även om vad som definieras som störst varierar från tid till tid. Vi har alltid haft lätt för att jämföra oss med varandra, istället för att se till de unika varelser som vi är var och en.

Nu kommer lärjungarna till Jesus och frågar: vem är störst i himmelriket? Vem som är störst i det vanliga riket visste de ju, kungar och rådsherrarna var störst och mäktigast. Och de visste också att de var chanslösa med att tävla med dem.

Men de tänkte att de kanske skulle ha en möjlighet att få bli bland de största i det rike som Jesus talar om. Det är ju ett annorlunda rike. Det de aldrig skulle kunna uppnå i deras värld hoppades de uppnå i den kommande.

Jesus svarar till att börja med inte på frågan. Han svarade på en annan och viktigare fråga. Det var en inte helt ovanlig strategi av Jesus. Det är inte alltid det är fruktbart att svara på frågor som är fel ställda från början. Genom att svara på en annan fråga så markerar han vad lärjungarna egentligen borde ha frågat: "Sannerligen, om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni aldrig in i himmelriket." Alltså: fundera inte så mycket vem som är störst i himmelriket, se hellre till att ni överhuvudtaget kommer dit! Det är en mycket viktigare fråga att ställa, och många gånger är det genom att ställa rätt frågor som man kommer vidare i livet.

Först efter det kommer han in på frågan: vem är störst? Men det svaret blev nog inte heller vad de hade förväntat sig. "De som gör sig själva små, som det här barnet är störst." Det är Guds rikets omvända perspektiv.

Normalt tänker vi ju tvärtom: det är ju barn som ska bli vuxna. Inte vi vuxna som ska bli barn. Men kanske är det något i den här processen där man blir vuxen som vi glömmer på vägen och som vi behöver återupptäcka.

Vad är det då i barnet som vi ska efterlikna? Allt är väl inte så eftersträvansvärt, eller? Ska vi ta efter deras omognad? Deras koleriska temperament? Eller deras självupptagenhet?

Nej, det är nog inte något av det som Jesus syftar på. Men vad är det då barnet har som vi vuxna inte har?

En viktig sak för oss, kanske särskilt för oss i vårt land, är oberoende. Vi vill inte vara beroende av andra människor. Vi vill klara oss själva, individen ska vara den minsta enheten i samhället, inte familjen som det var förr. I en familj är man ju beroende av varandra, och det ska man slippa.

Jag lyssnade på nyhetspanelen i fredags där de kommenterade den nya välgörenhetsvågen i vårt land. Matkassen är ett initiativ på facebook där man på ett organiserat sätt kan ge direkt

från hand till hand, till dem som behöver. Man ger kläder, matvaror och julklappar till barnen och man slipper mellanhänder som stat och kommun.

Det märkliga var att man i panelen hade vissa svårigheter med sådana initiativ. Någon tyckte att det var förnedrande att ta emot en gåva.

Det värsta som kan drabba en svensk är tydligen att man blir beroende av andra människor. Man är hellre beroende av opersonliga institutioner som kommuner och socialkontor än andra människor av kött och blod. Man vill inte ligga någon till last som man brukar säga.

Och här kanske barnet har något att lära oss, barnet som är beroende av andra människor för sin överlevnad. De är helt i händerna på oss, på sina föräldrar.

Vår relation till Gud är som relationen mellan ett barn och dennes förälder. Vi blir Guds barn i dopet och då får vi den helige Ande i oss som ropar: ”Abba, fader”. Gud som är den evige Fadern, den första personen i gudomen och som har fött Sonen av evighet. Han blir nu även vår far och jag hans barn i dopet.

Och att bli Guds barn är något som vi får ta emot som gåva. Barnet väljer ju inte sina föräldrar, och lika lite väljer vi Gud, även om vi kan tycka att det är så ur vårt perspektiv. Men tänk om det är så att vårt sökande efter Gud egentligen är en avspegling av Guds sökande efter oss.

Jag tror att det är därför som Jesus tar upp just barnet som förebild för oss: genom att omvända oss och bli som barn, alltså Guds barn, så kommer vi in i himmelriket. Och Jesus går så långt så att han identifierar sig själv med ett barn. ”Den som tar emot ett sådant barn, i mitt namn, tar emot mig”. Samma ord som vi säger varje gång det är dop. Han bekräftat alltså att ett sådant barn representerar honom bäst så att mottagandet av barnet motsvarar mottagandet av Kristus själv.

Kanske har det också att göra med att Jesus är den som gör sig beroende av andra. Han kom inte med makt, han tvingade inte Guds rike på oss. Han berättade om Guds rike, och vädjade om att människor skulle ta emot det. Men om Guds rike skulle vinna framgång eller inte, var helt beroende på vad folk valde att göra, om man valde att ta emot det eller inte.

Nu har du möjlighet att ta emot Guds rike, Jesus själv. Genom dopet har du blivit Guds barn, Gud är din far och du får göra dig själv beroende av honom som ett barn är beroende av sina föräldrar.